

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 26

Poznámka k prekladu: Nasleduje úplný preklad historického textu. Obvinenia, spravodajské informácie, predpovede a výklady udalostí sú tvrdeniami autora; ich uvedenie neznamená, že ide o overené fakty. Zachovaný je aj autorov náboženský a dobový politický jazyk.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 30. septembra 1977 a toto je môj mesačný Audio list č. 26. Minulý mesiac som po trojmesačnom mlčaní opäť začal nahrávať Audio list a povedal som vám, že teraz vstupujeme do novej fázy - totiž do uskutočňovania plánov hospodárskeho kolapsu, diktatúry a vojny, pred ktorými som sa vás snažil varovať. Dúfal som a modlil som sa, aby táto fáza nikdy nenastala; aby ľudia počúvali, pochopili pravdu a splnili svoju povinnosť v našom zastupiteľskom systéme vlády, aby zastavili náš sklz do katastrofy. Ale priatelia, nemalo sa tak stať.

Mnohé milióny Američanov dnes poznajú mnohé z varovaní, ktoré som vám odovzdal zo svojich vlastných spravodajských zdrojov, a predsa sú až na hrstku slepí voči skutočnému nebezpečenstvu. Ich postojom je len čakať a uvidieť; neuvedomujú si, že keď všetky tieto veci uvidia, bude už príliš neskoro niečo urobiť. Aj celý Kongres Spojených štátov dobre pozná všetky moje obvinenia, no ako zvyčajne len presúva zodpovednosť. Svojim znepokojeným voličom hovorí, aby sa nebáli, že podľa Carterovej administratívy na tom nič nie je - a tá by, samozrejme, neklamala! Medzitým jedinou skutočnou odpoveďou vlády na moje obvinenia je snaha umlčať Audio list. V stávke je prežitie nielen Audio listu, ale aj Spojených štátov.

V týchto dňoch dostávam veľa listov od poslucháčov, ktorých znepokojuje ostrá kritika namierená proti mne rôznymi organizáciami a komentátormi. Moji odporcovia sa vždy vyhlasujú za spoľahlivých, čestných a za zdroj, ktorému možno dôverovať. Potom začnú skresľovať to, čo hovoria svojim čitateľom, zosmiešňovať moje varovania a nabádať čitateľov, aby ma ignorovali.

Jedným z obľúbených trikov tejto kampane proti mne je odvolávať sa na starú osvedčenú vec: na slávny list, ktorý mi napísal generál George S. Brown, predseda Zboru náčelníkov štábov, s dátumom 1. septembra 1976. Generál Brown v ňom v prítomnom čase uviedol, že nedokáže nájsť nijaký dôkaz o sovietskych podvodných raketách pri našich brehoch, ktorých polohy som uviedol v Audio listoch č. 14 a 15. A toto vyhlásenie bolo technicky správne, priatelia, pretože americké námorníctvo práve deň predtým dokončilo odstraňovanie všetkých sovietskych rakiet z našich pobrežných vôd. List potom otvoril dvere k priamemu kontaktu medzi generálom Brownom a mnou.

Výsledkom bolo, že 16. septembra 1976, o niečo vyše dva týždne po liste z 1. septembra, som sa s generálom Brownom stretol v jeho kancelárii v Pentagóne na viac než hodinu, bez vyrušovania a bez časového obmedzenia. Účelom stretnutia bolo výslovne umožniť mi osobne odovzdať generálovi Brownovi 48 nových polôh sovietskych rakiet v našich vodách, aby mohol nariadiť ich odstránenie. Generál Brown mi teda napísal 1. septembra 1976 a v jeho kancelárii sme sa stretli o vyše dva týždne neskôr, 16. septembra 1976. Tí, ktorí chcú svojich čitateľov zavádzať a zradiť, sa však zvyčajne odvolávajú len na list. Moje stretnutie s generálom Brownom sa väčšinou nespomína, hoci je verejne zaznamenaným faktom, že sme sa stretli. Tí, ktorí stretnutie uznávajú, zanedbávajú zmienku o tom, kedy sa konalo, a tým nechávajú čitateľovi falošný dojem, že list z 1. septembra celú vec uzavrel. Je to len jeden príklad techník používaných na oklamanie a zmätenie nepozorných. Spomínam ho len preto, aby som vás upozornil: neprehltnite jednoducho to, čo vám hovoria, ale dôkladne to preskúmajte.

Priatelia, všetky tieto nepravdy ma nemôžu a ani nebudú odvádzať od skutočného boja. Jednoducho povedané, niektorí by skôr dôverovali Sovietskemu zväzu než tomu, čo vám hovorím. Teraz nás môže zachrániť už len zázrak, priatelia, a my si ako národ taký zázrak nezaslúžime. Pred takmer rokom a pol som v Audio liste č. 11 z apríla 1976 odhalil rastúce obavy členov správnych rád veľkých nadácií ovládaných Rockefellerovcami, že program svetovej nadvlády sa vykoľajil - a priatelia, nemohli mať väčšiu pravdu.

Tento mesiac, september 1977, bol svedkom začiatku konca Rockefellerovcov - a tiež Ameriky, ako ju poznáme. V noci žatevného splnu, 27. septembra 1977, sa najrozhodujúcejšia bitka dvadsiateho storočia skončila ohromujúcim zvratom. Táto bitka, o ktorej vie len hrstka ľudí na svete, bola vyvrcholením veľkých tajných pretekov v superzbraniach, ktoré som vám odhalil v Audio liste č. 20 z januára 1977. A priatelia, Sovietsky zväz vyhral! Teraz sa mobilizuje na vojnu, konečne presvedčený, že Rockefellerov kartel mu už nedokáže stáť v ceste pri dobývaní celého sveta. Štyria Rockefellerovi bratia, ktorí nasmerovali svet na jeho súčasný katastrofálny kurz, už nemôžu nič urobiť s tým, čo sa má stať.

Moje tri dnešné témy sú: 1. VOJNA VO VESMÍRE - BITKA ŽATEVNÉHO SPLNU, 27. septembra 1977
2. POSLEDNÉ DNI ROCKEFELLEROVHO IMPÉRIA 3. AMERICKÝ SEN, IN MEMORIAM

Téma č. 1 - VOJNA VO VESMÍRE: BITKA ŽATEVNÉHO SPLNU, 27. septembra 1977

Pred dvadsiatimi rokmi, 4. októbra 1957, sa vypustením Sputniku 1 Sovietskym zväzom začal vesmírny vek. Sotva o tri a pol roka neskôr, 25. mája 1961, prezident John F. Kennedy vzrušujúco oznámil, že Spojené štáty spúšťajú program, ktorý má do konca desaťročia dopraviť človeka na Mesiac a bezpečne ho vrátiť na Zem. Mnohí Američania sotva verili vlastným ušiam. Šok zo Sputniku ešte nevyprchal a sovietsky vesmírny program bol ďaleko pred našim. A niekoľko rokov po Kennedyho oznámení vyzerala predstava, že Rusov na Mesiac predbehneme, čoraz smiešnejšie. Američania od frustrácie škripali zubami, keď sledovali, ako Sovietsky zväz hromadí jeden vesmírny rekord za druhým: prvý muž vo vesmíre, prvá žena vo vesmíre, prvý výstup do otvoreného vesmíru, rekordy v čase na obežnej dráhe a tak ďalej.

Kennedyho oznámenie z roku 1961 však signalizovalo omnoho viac než iba preteky s Rusmi: bol to urýchlený program, desaťkrát väčší než projekt Manhattan na vývoj atómovej bomby počas druhej svetovej vojny, a postupne začal prinášať výsledky. Jednočlenné vesmírne lety projektu Mercury vystriedali dvojčlenné misie projektu Gemini a potom sa napokon rozbehol projekt Apollo s trojčlennými posádkami. Konečne stanovovali vesmírne rekordy Američania, zatiaľ čo Rusi zdanlivo začali strácať odvahu. Zamestnávali sa orbitálnymi misiami, ale bolo čoraz zjavnejšie, že človeka na Mesiac predsa len tak skoro nedopravia.

20. júla 1969 sa nemožný sen stal skutočnosťou. Po ôsmich rokoch a 24 000 000 000 dolároch pristávací modul Apollo 11 dokonale pristál na Mesiaci v Mori pokoja. Neil Armstrong, keď zanechal prvú ľudskú stopu na Mesiaci, vyslovil slávne slová: „Je to malý krok pre človeka, ale obrovský skok pre ľudstvo.“ Sovietsky zväz trucoval, že prehral, červená Čína označila celú vec za podvod, ale zvyšok sveta jasal. Bol to veľký okamih byť Američanom. Tri roky Amerika a svet sledovali, ako sa výkony tímov Apollo na Mesiaci rozširujú ohromujúcim tempom; potom však program Apollo čudne skrátili - aby sa ušetrili peniaze, ako nám povedali.

Po šiestich úspešných pristátiach na Mesiaci boli posledné tri, potenciálne najproduktívnejšie a najúchvatnejšie zo všetkých, bez okolkov odrezané - údajne na úsporu asi jedného percenta sumy,

ktorú pôvodne stálo dosiahnutie Mesiaca. Ved' každý vedel, že sme na Mesiac leteli iba pre povznášajúce dobrodružstvo a aby sme pozbierali niekoľko mesačných kameňov, s ktorými by sa vedci mohli hrať. Keď sme to teda urobili, povedali nám, že bude lepšie posledných pár vesmírnych dolárov ušetriť a vložiť ich do sociálnych dávok alebo do nábojov pre Vietnam. A tak 19. decembra 1972 posádka Apolla 17 vzlietla z Mora jasu a Amerika sa rozlúčila s Mesiacom. To nám povedali, priatelia, ale to sa nestalo!

V Audio liste č. 19 z decembra 1976 som vám povedal, prečo Amerika nebola prvou krajinou, ktorá vyslala družicu na obežnú dráhu; a teraz môžem odhaliť pokračovanie - skutočný účel a výsledok pretekov na Mesiac. Americký vesmírny program sa vždy vykresľoval ako čisto mierové vedecké dobrodružstvo bez skrytých motívov. Ale priatelia, Rockefellerovci nikdy neminú 24 000 000 000 dolárov, aj keď sú to naše vlastné peniaze, na nič, čo im nesľubuje veľmi štedrú odmenu. A odmeny v prípade vesmírneho programu siahajú ďaleko za veľké zisky ich leteckých a kozmických spoločností. Je - alebo až do doby pred tromi dňami bol - samotným základným kameňom ich tajnej vojenskej mašinerie na dobytie sveta. Americké preteky o dopravenie človeka na Mesiac mali od začiatku vojenský cieľ.

Podnet na tieto preteky spočíval v zdanlivo nesúvisiacom vývoji: v laseri, vynájdenom v roku 1960. Laser bol predvídateľným pokračovaním skoršieho amerického vynálezu nazývaného maser, vynájdeného v roku 1953. V čase, keď sa laser objavil, ho teda už očakávali a jeho vojenské využitie sa intenzívne skúmalo. Prvým náznakom budúcich vecí bol návrh laserových vedcov z roku 1961, toho istého roku, keď prezident Kennedy spustil urýchlený program na dopravenie človeka na Mesiac. Vedci navrhli, že lasery vytvárajúce úzke intenzívne lúče svetla možno využiť na medziplanetárnu komunikáciu vysielaním kódovaných signálov tam a späť. Nespomenuli však, že ničivé, účinné a mimoriadne výkonné lasery možno vysielat' na obrovské vzdialenosti vesmírom aj na vesmírne vedenie vojny.

A čo je horšie, teoretické štúdie už odhalili, že je možná ešte desivejšia zbraň s energetickým lúčom. Touto pokročilou zbraňou na obzore bol hrozivý časticový lúč, na ktorý verejnosť prvýkrát upozornil začiatkom tohto roka generál George Keegan, čerstvo penzionovaný šéf spravodajskej služby amerického letectva. Pri zbrani s časticovým lúčom sa obrovské množstvá atómov roztrhajú a vystreľujú z hlavne na cieľ ako súvislý sústredený lúč, ktorý sa pohybuje takmer rýchlosťou svetla. Proces vyžaduje fantastické množstvo energie a účinok na akýkoľvek cieľ je tiež fantastický. Samotné atómy tvoriace cieľ lúč roztrhá na kusy a cieľ vybuchne.

Keď sa lasery a časticové lúče črtali ako potenciálne nové vojenské zbrane, Mesiac sa zrazu stal lákavým vojenským cieľom. Je vzdialený štvrt' milióna míľ od Zeme a kozmickej lodi trvá niekoľko dní prekonať túto vzdialenosť; rádiovým signálom alebo svetlu však tá istá cesta trvá len približne jeden a pol sekundy. Mesačná základňa vybavená vysokovýkonnými lasermi alebo zbraňami s časticovým lúčom by preto mohla zasiahnuť akékoľvek viditeľné miesto na Zemi do dvoch sekúnd od stlačenia spúšte. A počas akéhokoľvek obdobia o niečo dlhšieho než 24 hodín možno z Mesiaca vidieť všetky alebo väčšinu obývaných oblastí Zeme. Jedinými výnimkami sú arktické a antarktické oblasti počas časti každého mesiaca. A keďže časticový lúč prerazí priamo cez oblaky alebo búrky a zasiahne cieľ, mesačná základňa by bola zbraňou do každého počasia.

Napokon by táto mesačná základňa po uvedení do prevádzky bola prakticky odolná proti útoku akejkoľvek menej sofistikovanej zbrane. Napríklad raketa vypustená zo Zeme na Mesiac s jadrovou hlaviciou na zničenie základne by bola zbytočná. Dávno pred dosiahnutím Mesiaca by ju mohol zničiť zásah časticového lúča. Keď sa Rockefellerovci dozvedeli o veľkom potenciáli Mesiaca na vojenské účely, rozhodli sa spustiť urýchlený program, ktorý ho mal na tento účel obsadiť.

Sovietsky vesmírny program dostal náskok pred americkým prostredníctvom potupy Sputniku 1 a pod neúprosným vedením inžiniera menom Leonid Brežnev sa sovietsky náskok vo vesmíre každý deň zväčšoval. Ruský prístup k využívaniu vesmíru na vojenské účely bol však silno zameraný na použitie na obežnej dráhe Zeme. Najprv mali prísť kozmické stanice; potom sa niekedy v budúcnosti mohli spustiť mesačné misie. Napriek všetkej propagande, ktorú sme vtedy počúvali, pilotovaná misia na Mesiac nebola v roku 1961 hlavnou sovietskou prioritou. Šok zo Sputniku však ešte nevyprechal a sovietsky vesmírny program bol v roku 1961 nepopierateľne pred naším. Rockefellerovcom preto nebolo veľmi ťažké prostredníctvom veľkých médií, ktoré ovládali, presvedčiť Ameriku, že Rusko je na ceste na Mesiac a predbehne nás, ak niečo neurobíme.

Keď už vybudovali tieto obavy verejnosti, Rockefellerova mašinéria pre styk s verejnosťou nám poskytla aj riešenie našich starostí. Vesmírne pohraničie nám predala ako stelesnenie odvážneho ducha takzvanej „Novej hranice“ prezidenta Johna F. Kennedyho. Spiaci a potláčaný americký duch slobodného dobrodružstva sa prebudil a nasmeroval do nadšenej, bezvýhradnej podpory vesmírneho programu, hoci nám nikdy neposkytli viac než najhmlistejšie zdôvodnenia. Tak sa pred očami celej verejnosti rozbehol vojenský projekt, oproti ktorému bol projekt Manhattan trpaslíkom; využíval najlepších odborníkov a zariadenia, aké sa dali kúpiť za peniaze. Utajený zostal iba účel mesačného projektu a tajomstvo sa zabezpečilo tým, že sa celý vesmírny program kúpil v žiare nepretržitej publicity. Bol to prefikovaný plán a fungoval.

V čase misie Apollo 17 v decembri 1972 sa vesmírny program stal pre mnohých Američanov rutinou a začali sa obzerať po iných cirkusoch na pobavenie. Dostali ich dosť, najmä kľúčiaci škandál Watergate. Vesmírne lety sa teraz mohli bezpečne odstrániť z verejného dohľadu a pokračovať tajne, s oveľa menším rizikom upútania pozornosti než pred desaťročím. Rockefellerovci medzitým prostredníctvom svojej ovládanej CIA horúčkovo a v úplnom utajení pracovali na lúčových zbraniach na miestach mimo Spojených štátov - napríklad v experimentálnom laserovom zariadení podporovanom CIA v Španielsku. V roku 1972 boli tieto pokusy ešte stále ďaleko od vhodnej zbrane na rozmiestnenie na Mesiaci. Zlovestný vývoj v Sovietskom zväze však viedol k rozhodnutiu predčasne ukončiť program Apollo, aby sa mohla urýchliť výstavba tajnej mesačnej základne.

Od roku 1967 Sovietsky zväz spustil vlastný rozsiahly program na vývoj zbrane s časticovým lúčom. Práve na to sa Rusi koncom šesťdesiatych rokov začali sústreďovať namiesto okamžitého letu na Mesiac. Potom v roku 1971 posilnili sovietsky program civilnej obrany a 4. októbra 1972 povýšili civilnú obranu na postavenie rovnocenné ozbrojeným silám. Necelé tri mesiace nato, v decembri, sa Apollo 17 stalo posledným americkým letom na Mesiac, ktorý verejne priznali. Povýšenie sovietskej civilnej obrany 4. októbra 1972 odštartovalo päťročný plán s vysokou prioritou, ktorý sa končí o štyri dni - deň po vypršaní dohody SALT I.

Podľa tohto plánu sa veľká časť Sovietskeho zväzu doslova presunula pod zem, vrátane podzemných síl naplnených americkým obilím a tisícov podzemných krytov schopných odolať blízkym zásahom medzikontinentálnych balistických rakiet. Strategické veliteľské centrá a komunikačné siete sú teraz v Sovietskom zväze pod zemou. Nerobilo sa to len preto, aby sa dal prežiť akýkoľvek raketový útok, ale aj na zabezpečenie určitej ochrany proti možnému útoku časticovým lúčom z Mesiaca.

Začiatkom roka 1973, krátko po údajnom skončení amerického mesačného programu, sme začali počúvať o mieste zvanom Diego Garcia v Indickom oceáne. Vraj sme tam iba stavali komunikačné zariadenie, no napriek tomu sa prijal drastický krok: všetkých približne 20 000 domorodých obyvateľov tohto malého ostrova presídlili inam. Nedávno sme počuli o Diego Garcia ako o mieste novej americkej námornej základne; ale priatelia, stále vám nepovedali celý príbeh. Diego Garcia je nový kozmický prístav, z ktorého sa počas výstavby mesačnej základne vypúšťali tajné misie na

Mesiac.

Na rozdiel od Mysu Canaveral, kde sa štarty rakiet Saturn nedajú skryť, je Diego Garcia vzdialený a izolovaný a už tam nie sú ani domorodci, ktorí by sledovali, čo sa deje. Navyše je to prakticky dokonalý prístav na lety k Mesiacu: leží takmer na zemskom rovníku a kozmické plavidlo vypustené odtiaľ na východ na obežnú dráhu prelietava ponad takmer neprerušenú vodnú plochu na viac než polovici obvodu Zeme. Jediným spôsobom sledovania počiatočnej fázy letu kozmickej lode vypustenej z Diego Garcia je preto sledovanie z lodí. Ak vám nebolo jasné, prečo Jimmy Carter tak veľa hovorí o demilitarizácii Indického oceánu - čo znamená „Rusko, drž sa vonku“ - teraz už viete.

Na existenciu tajnej základne na Mesiaci ma prvýkrát upozornili minulý november 1976. Bola však jedným z najlepšie strážených Rockefellerových tajomstiev a až pred niekoľkými týždňami sa mi podarilo potvrdiť jej existenciu a dozvedieť sa celý príbeh. Odvtedy sa udalosti pohybujú bleskovou rýchlosťou. Po celý tento rok prebiehali neviditeľné, ale smrteľné preteky o to, kto bude mať operačný časticový lúč ako prvý: Rockefellerovci na svojej tajnej mesačnej základni alebo Sovietsky zväz na obežnej dráhe Zeme. Koncom jari vypustili pilotovanú kozmickú loď Salut, ktorá uskutočnila predbežné skúšky techník lúčových zbraní a používala lasery na simuláciu časticového lúča.

Potom 17. júla 1977 vypustili veľkú sovietskú družicu nazvanú Kozmos 929. Pozorovateľov družíc zmätalo jej zvláštne správanie rádiových signálov. Väčšina dospela k záveru, že je bez posádky, pretože nezachytili hovorenú komunikáciu; ale ona posádku má! Je to dvojité družica pozostávajúca z veliteľského modulu a oddeleného modulu zbrane s časticovým lúčom. Všetka komunikácia medzi posádkou Kozmosu 929 a sovietskou sledovacou sieťou prebieha pomocou modulovaných laserových lúčov, ktoré nemôže vôbec zachytiť nikto, kto sa nenachádza priamo v dráhe lúča.

Časticový lúč je hrozivá zbraň a pred prvou skúškou prebehli takmer dva mesiace dôkladnej prípravy a kontroly všetkých systémov. Americkí astronauti na Mesiaci medzitým pracovali šialeným tempom, aby uviedli svoje zariadenie s časticovým lúčom do operačného stavu. Začiatkom septembra, tohto mesiaca, sa na Mesiaci montovala prvá jednotka časticového lúča. O niekoľko dní neskôr posádka Kozmosu 929 otestovala svoju jednotku výstrelom do otvoreného vesmíru, aby overila správne fungovanie. Fungovala!

Ďalším krokom bola skúška lúča proti cieľu. Vybrali americkú špiónážnu družicu počas jej preletu nad petrozavodským observatóriom, ktoré leží východne od južného Fínska. Kozmos 929 bol takmer 1 000 míľ južnejšie pri Čiernom mori, miestny čas bol približne 4.00 ráno v utorok 20. septembra 1977 a Mesiac sa nachádzal na druhej strane Zeme. Posádka mesačnej základne preto nemohla skúšku pozorovať. Kozmos 929 s pomocou počítačov zamieril a vystrelil. Americká družica vybuchla do nesmiernej svetelnej ohnivej gule, ktorú sovietska tlačová agentúra TASS opísala ako obrovskú hviezdu, ktorá sa rozžiarila na tmavej oblohe a vysielala na Zem lúče svetelných impulzov. Trvalo niekoľko minút, kým počas pohybu na východ zoslabla na červenú žiaru a zhasla; pozorovali ju až vo fínskych Helsinkách, vyše 300 míľ na západ. Správy v našej krajine to toho dňa odbili ako zvláštne UFO pripomínajúce medúzu.

O štyri dni neskôr, 24. septembra, sovietske námorníctvo bez vysvetlenia vypovedalo z Barentsovho mora okrem iných všetky britské a francúzske rybárske trawler. Zároveň povolali domov sovietske trawler z vôd Európskeho spoločenstva. Do 26. septembra bol americký personál tajnej Rockefellerovej mesačnej základne, ukrytej v kráteri Kopernik, takmer pripravený. Ich časticový lúč bol takmer prevádzkyschopný - ale bolo už neskoro. Neskôr toho dňa začal Sovietsky zväz bombardovať mesačnú základňu neutrónovým časticovým lúčom. Počas noci a celého 27. septembra ju nemilosrdne bombardovali neutrónovým žiarením, aké vytvára neutrónová bomba. A v ten večer, keď

Američania hľadeli na pokojný spln nad hlavou známy ako žatevný spln, posledných niekoľko Američanov na Mesiaci umieralo na neutrónové žiarenie. Amerika prehrala bitku žatevného splnu.

Priatelja, v roku 1945 sa Amerika stala prvou krajinou na Zemi, ktorá mala desivú novú superzbraň, atómovú bombu; teraz však preteky o novú superzbraň vyhral Sovietsky zväz. Časticový lúč môže byť dnes rovnako rozhodujúci, ako bola atómová bomba v roku 1945. Rockefellerovci odzbrojili Ameriku a stavili všetko na mesačnú základňu v domnení, že preteky vyhrajú. Urobili však strašný chybný výpočet - a teraz budeme všetci trpieť následkami.

Téma č. 2 - POSLEDNÉ DNI ROCKEFELLEROVHO IMPÉRIA

Rockefellerovsko-sovietske spojenectvo, ktoré sa práve rozpadlo, bolo nevyhnutné pre Rockefellerov plán ovládnuť svet. Tento majstrovský ťah umožnil Rockefellerovcom po zničení Britského impéria vytvoriť aktívnu hrozbu, ktorá mala zabrániť opätovnému vzostupu Británie a Európy ako mocných a nezávislých súperov. Konečnou fázou mala byť Prvá jadrová vojna, predovšetkým na americkej pôde. Mala zabiť desiatky miliónov Američanov, ale mala to byť naprogramovaná obmedzená jadrová vojna s výsledkom rozhodnutým vopred. Po nej mali byť Rockefellerovci dosadení ako absolútni diktátori Ameriky. Európa a Británia sa mali začleniť do sovietskej sféry kontroly, vyčerpané nedostatkom energie a ďalších vecí, ale samotnou vojnou prakticky nezasiahnuté. Taká bola dohoda Rockefellerových bratov s ich partnermi v Kremli; verní svojej tradícii však Rockefellerovci mali v rukáve podraz ako vyvrcholenie Prvej jadrovej vojny.

V rámci prípravy na vojnu plánovali zbaviť Ameriku väčšiny vojenskej sily a súčasne vybudovať desivú vojenskú mašínériu v Sovietskom zväze. Keď by naprogramovaná vojna prišla, bola by taká ničivá a situácia Ameriky taká beznádejná, že by nás všetkých zachvátilo zúfalstvo. Potom by však v našej najtemnejšej hodine, keď by polovica amerického obyvateľstva bola preč, prišla na záchranu tajná mesačná základňa, ježiaca sa zbraňami s časticovým lúčom. Najviac za niekoľko dní sa mali zničiť sovietske vojenské sily po celom svete a v Sovietskom zväze mali zahynúť obrovské počty Rusov. Sovietsky zväz sa o tomto poslednom dejstve nemal dozvedieť - mal byť prekvapený a úplne zničený. A ani po udalosti sa svetu nemalo povedať o mesačnej základni. Namiesto toho by Rockefellerovci vystúpili ako jediná organizovaná moc na Zemi a všetko by pripísali „Božiemu zásahu“. Touto ľstou očakávali, že oklamú svet, alebo väčšinu z nás, aby sme prijali ich vládu ako ustanovenú Bohom. Tak sa mali stať konečnými dedičmi dávno uvedeného tajného záväzku vytvoriť jednu svetovú vládu.

V roku 1924 John D. Rockefeller ml., otec štyroch Rockefellerových bratov, hovoril o svojom sne o dni, keď „nikto nebude hovoriť o mojej krajine, ale budeme hovoriť o našom svete“. A 31. januára 1945 pred Protestantskou radou mesta New York predniesol prejav s názvom „Kresťanská cirkev - čo ju čaká v budúcnosti?“ V tomto prejave rozvíjal jednu zo svojich obľúbených tém: potrebu, ako ju videl on, nahradiť kresťanskú cirkev, ako ju poznáme, niečím vhodnejším ako priamym výsledkom práve tých konfliktov, ktoré Rockefellerovo impérium samo tajne splodilo. Chválil sebaobetovanie a vernosť miliónov, ktorých životy sa ničili a vyhasínali, a všetko vykresľoval ako nádhernú križiacku výpravu. S rastúcim nadšením povedal: „Aká príležitosť, aká výsada, aká povinnosť.“

Nočná mora svetovej vojny bola teda iba nevyhnutnou predohrou budúceho postavenia, ktoré si predstavoval pre kresťanskú cirkev: „Bola by to cirkev živého Boha.“ Bola by zbavená všetkých „ustanovení, rituálov, vyznania, všetkého nepodstatného“. Keď sa z toho odstráni maskovanie, John D. Rockefeller ml. oživoval starobylú predstavu božského kráľa: vládcu, ktorého treba uctievať a ktorý nemôže urobiť nič zlé.

Rockefellerovci však až donedávna nevedeli, že Sovietsky zväz pred rokmi odhalil ich konečný plán zničiť ho podrazom pomocou mesačnej základne. Preto Sovietsky zväz pred desiatimi rokmi spustil urýchlený program na vývoj vlastného časticového lúča a pred piatimi rokmi také rozsiahle úsilie v civilnej obrane. Preto sa v lete 1976, pred vyše rokom, pokúsil prekvapiť Rockefellerovcov vlastným podrazom, počnúc krízou podvodných jadrových rakiet.

Pred rokom boli preteky v zbraniach s časticovým lúčom veľmi tesné, ale zdalo sa, že Rockefellerova mesačná základňa vyhrá. Ako dočasný vydieračský systém Rockefellerovci zariadili, aby sa do oceánov pomocou lode Glomar Explorer a ďalších prostriedkov umiestnili superrakety CIA, ako som prvýkrát odhalil v Audio liste č. 20 z januára 1977. Dnes sú však operačné už len dve z týchto superrakiet CIA - atlantické rakety č. 1 a 2. Všetky ostatné zničila postupná korózia a prenikanie vody. Rockefellerovci očakávali, že dovtedy už budú mať tajnú mesačnú základňu v prevádzke, takže vydieračské rakety CIA sa stanú zastaranými. Kremeľ sa obával, že uspejú a mesačná základňa odsúdi Sovietsky zväz na istú katastrofu. Rozhodli sa preto udrieť ako prví prekvapivým útokom.

Výsledkom bola sovietska kríza podvodných rakiet v roku 1976, opísaná v Audio listoch č. 14 až 16 - od júla do septembra 1976. Ako som opísal v Audio liste č. 16, sovietska miniponorka kladúca rakety uviazla koncom septembra 1976 v zálive Chesapeake. Bola to naša dokonalá príležitosť spustiť poplach a zverejnením zastaviť celý sovietsky program prípravy prekvapivého útoku. Ako som však podrobne uviedol v Audio liste č. 17 z októbra 1976, túto príležitosť zahodili prezident Gerald Ford a minister zahraničných vecí Henry Kissinger dohodou Červeného piatku, uzavretou v Bielom dome s Andrejom Gromykom zajtra pred rokom. Vtedy sa taká úbohá kapitulácia zdala rovnako nepochopiteľná ako vlastizradná. Neskôr som sa dozvedel o superraketách CIA, ktoré Rockefellerovci stále držali ako kyjak nad hlavou Kremľa, a začalo to dávať väčší zmysel. Ale až teraz, vo svetle mesačnej základne a Rockefellerovho plánu konečného podrazu, dáva zmysel všetko.

Rockefellerovi bratia si mysleli, že si môžu zabezpečiť prežitie vojny, a očakávali, že mesačná základňa bude pripravená zničiť Sovietsky zväz podľa ich vôle. Za týchto podmienok platilo: čím hroznejšia bude vojna až do okamihu ich predstieraného Božieho zásahu, tým lepšie - z ich pohľadu. Ich cieľom bola úplná kontrola vrátane duchovného oklamania miliónov. Sovieti sa medzitým pripravovali na prístup súdneho dňa: chceli byť schopní všetkými svojimi podvodnými jadrovými zbraňami hroziť takou totálnou celosvetovou skazou, aby sa Rockefellerovci báli použitím mesačnej základne rozpútať úplnú vojnu.

Pred tromi dňami, v noci žatevného splnu, 27. septembra 1977, sa však všetko rozpadlo: Amerika prehrala bitku žatevného splnu. V ten istý deň, v utorok 27. septembra 1977, sovietsky minister zahraničných vecí Andrej Gromyko v prejave v Organizácii Spojených národov predložil Spojeným štátom ultimátum. O niekoľko dní skôr sovietske námorníctvo vypovedalo všetky britské a francúzske rybárske trawlerey z Barentsovho mora. Kým Gromyko hovoril, Barentsovo more sa zaplňalo desiatkami sovietskych ponoriek, sústreďujúcich sa na rozmiestnenie v severnom Atlantiku. Súčasne sa obrovská sovietska Tichomorská ponorková flotila sústreďovala v Ochotskom mori pri juhozápadnom cípe polostrova Kamčatka na rozmiestnenie v severnom Pacifiku. Navyše sa na štyroch sovietskych kozmodrómoch pripravovalo na vypustenie ďalších šesť družíc s časticovým lúčom: po jednej na Bajkonure a Ťuratame a po dve v Kapustinom Jare a Plesecku. Dve družice s časticovým lúčom, Kozmos 929 a jedna ďalšia, už vtedy boli na obežnej dráhe.

V OSN Gromyko odsúdil skutočnosť, že vzťahy medzi Spojenými štátmi a Sovietskym zväzom vstúpili do obdobia „stagnácie, ak nie priamo úpadku“. Potom žiadal, aby sa nová dohoda obmedzujúca jadrové zbrane uzavrela „bez akéhokoľvek odkladu“. Väčšina ľudí to nerozpoznala ako zastreté ultimátum, ale Rockefellerovci áno. Gromyko dodal, že Sovietsky zväz je teraz pripravený na istý čas

zastaviť podzemné jadrové skúšky, aj keby ich iní nezastavili. Dôvodom tohto vyhlásenia, ktoré všetkých prekvapilo, je, že časticový lúč teraz nahradil všetky jadrové zbrane ako prvá línia sovietskej výzbroje.

V ten večer na Gromykovu požiadavku narýchlo zorganizovali nezvyčajné nočné stretnutie s Jimmym Carterom v Bielom dome. Rockefellerove veľké médiá sa mimoriadne snažili vykresliť toto nečakané stretnutie ako dobrú vec, napriek Gromykovým veľmi tvrdým slovám v OSN. S dychtivými uisteniami hovorili, že sa zrejme dosiahol prelom k novej dohode SALT. Ale priatelia, to vôbec nebolo Gromykovu posolstvo. Keď ho zredukujeme na podstatu, toto povedal Carterovi a Vanceovi v noci žatevného splnu, 27. septembra 1977:

My, Sovietsky zväz, sme dnes zničili americkú mesačnú základňu, ktorú vaši podporovatelia plánovali v prichádzajúcej vojne použiť proti nám. Teraz sme to my, kto velí; a teraz vám vyhovieme vojnu, na ktorej vyvolaní ste tak tvrdo pracovali. Vojna sa bude viesť podľa našich podmienok, nie podľa vašich; na verejnosti však nesmiete o ničom z toho naznačiť ani slovo. Ak to urobíte, mám pokyn informovať vás, že vy aj vaši podporovatelia stratíte svoje postavenie v Amerike aj svoje životy.

Nasledujúci deň sa sústredené sovietske ponorkové flotily začali presúvať z Barentsovho a Ochotského mora, smerujúc k východnému a západnému pobrežiu Spojených štátov. Aj ďalšie sovietske ponorky dostali rozkaz sústrediť sa pri našej krajine zo svojich pozícií po celom svete. Včera mal Jimmy Carter tlačovú konferenciu, na ktorej sa zo všetkých síl snažil poslúchnuť Gromykovy pokyny. S očami opuchnutými od sedatív a nedostatku spánku hovoril o všetkom možnom. Žiarivé správy CBS a ďalších spred niekoľkých dní o údajnom prelome v rokovaní SALT však odhalil takými, aké boli, slovami: „Bezprostredná dohoda nie je na obzore.“ A v úvodných poznámkach zasadených do kontextu energetických záležitostí vyhrkol: „Dôvodom, prečo musíme konať, nie je to, že práve teraz máme krízy alebo núdzové stavy, ale to, že bezprostredne hrozia.“ A dnes po urýchlennom stretnutí s ministrom zahraničných vecí Vanceom v New Yorku Gromyko odletel do Moskvy.

Náš vesmírny program medzitým náhle postihli ťažkosti. Včera už druhýkrát za dva týždne, po mnohých rokoch bezchybných štartov, americká raketa pri štarte náhle vybuchla. Táto, Atlas Centaur, zhodou okolností niesla dôležitú komunikačnú družicu, ktorá mala byť umiestnená nad Indickým oceánom.

Sovietsky zväz medzitým vypustil Salut 6 a existujú náznaky, že sa teraz konečne rozhodne letieť na Mesiac. Veď už tam nie je nikto, kto by ho zastavil. A je možné, že veľmi skoro bude na Mesiaci znova základňa zbraní s časticovým lúčom ohrozujúca Zem - tentoraz pod sovietskou kontrolou. A práve dnes sa v houstonskom kozmickom stredisku NASA zastavili činnosti súvisiace s americkou mesačnou základňou.

Sovietsky zväz medzitým umiestnil v moriach po celom svete spolu najmenej 60 kobaltových bômb, ktoré majú svojím kumulatívnym účinkom vytvárať zemetrasenia. Niekoľko už odpálili: tri pri Indonézii, štyri v Aleutskej priekope, tri v strednom Pacifiku západne od Kalifornie a jednu v Stredozemnom mori v istej vzdialenosti od Kréty. Ďalšie sú stále rozmiestnené pozdĺž Aleút, vo východo-západných zlomových pásmach Tichého a Atlantického oceánu, v Indickom oceáne vrátane niekoľkých západne od Austrálie, okolo Bismarckovho súostrovia severovýchodne od Austrálie, pri Paname, v Stredozemnom a Karibskom mori a v Kalifornskom zálive.

V pondelok vyprší dohoda SALT I; nasledujúci deň, 4. októbra, je dvadsiate výročie Sputniku 1 a zároveň znamená dokončenie päťročného plánu civilnej obrany v Sovietskom zväze. Do 7. októbra, ak nie skôr, budú Spojené štáty pozdĺž východného a západného pobrežia aj pobrežia Mexického zálivu obkľúčené takmer celou sovietskou ponorkovou flotilou. Keď vyslovujem tieto slová, na svoje miesta v

Mexickom zálive už dorazilo 29 sovietskych ponoriek. Tak ako atlantické a tichomorské flotily, ktoré sa zbiehajú k Amerike v kliešťovom pohybe, sú vyzbrojené raketami s neutrónovými hlavicami. V každej z dvoch sovietskych flotíl smerujúcich sem z Ruska je výrazne viac než 100 ponoriek. Je to zďaleka najmasovejšie a najrýchlejšie rozmiestnenie sovietskej ponorkovej flotily v dejinách. A ako som spomenul minulý mesiac, NATO považuje vyplávanie sovietskej flotily na more za jeden zo svojich najdôležitejších signálov, že sa má začať konflikt. Preto, priatelia, by som si nesplnil povinnosť, keby som vás nevaroval, že národný núdzový stav a možno aj samotná vojna môžu byť prakticky tu.

Téma č. 3 - AMERICKÝ SEN, IN MEMORIAM

Pred sto osemdesiatimi jedným rokmi, v tomto mesiaci, 17. septembra 1796, George Washington predniesol rozlúčkový prejav ako prvý prezident Spojených štátov amerických. Washington skutočne miloval mladý národ, ktorý priviedol k slobode, a veril, že sa v nevelmi vzdialenej budúcnosti staneme veľkým národom. Jeho snom bolo, aby sme ako tento veľký národ dali ľudstvu veľkodušný a dosiaľ príliš nový príklad ľudu, ktorý sa vždy riadi vznešenou spravodlivosťou a dobroprajnosťou. Washington nám zanechal rôzne varovania pred pascami, ktorým sa treba vyhnúť, napríklad pred prerastenými vojenskými ustanovizňami a zapletením do zahraničných záležitostí. Išiel však ďalej a nabádal nás k pozitívnemu vzorcu správania, ktorý by bol na svete jedinečný.

O zahraničných veciach povedal: „Voči všetkým národom zachovávajte dobrú vieru a spravodlivosť, so všetkými pestujte mier a súlad.“ O verejnej dôvere vo vládnych predstaviteľov povedal: „Zásadu, že česť je vždy najlepšou politikou, považujem za rovnako platnú vo verejných ako v súkromných záležitostiach.“ A ako základ svojich ostatných presvedčení Washington pevne vyhlásil: „Zo všetkých dispozícií a návykov vedúcich k politickému blahobytu sú náboženstvo a morálka nevyhnutnými oporami.“

Washingtonove ideály, ktorými sa mala Amerika riadiť, boli revolučným odklonom od Machiavelliho pravidiel moci, sformulovaných o dve storočia skôr. Podľa Machiavelliho musí byť prvým pravidlom každého vládcu, ktorý si chce moc udržať a zväčšiť, ignorovanie všetkých morálnych zákonov. Falošné sľuby, neustále zavádzanie a klamstvá, zrada spojencov, ktorí už splnili svoj účel, a pravidelné zámerné vojny sú podľa Machiavelliho kľúčmi k úspechu. Po jedno storočie v Amerike vo všeobecnosti prevládali Washingtonove slová nad Machiavelliho a náš národ rástol a prosperoval ako žiadny pred ním. Hlavnou výnimkou bola občianska vojna, vyvolaná sčasti zahraničnými intrigami v našich záležitostiach. Veľké európske mocnosti, predovšetkým Británia a Francúzsko, sa pripravovali zasiahnuť v hodine našich sporov a náš národ úplne zničiť.

V tejto temnej hodine sa prezident Abraham Lincoln obrátil na vtedy najväčší kresťanský národ na Zemi - Rusko. Cár Alexander II. veľmi obdivoval Spojené štáty a sníval o postupnej premene ruskej vlády na niečo podobné. Keď dostal zapečatenú správu od Lincolna, povedal americkému vyslancovi: „Skôr než otvoríme túto listinu alebo spoznáme jej obsah, vyhovujeme akejkoľvek žiadosti, ktorú môže obsahovať. V deň uvedenia vášho prezidenta do úradu sme my, Alexander II. Ruský, podpísali protokol, ktorý oslobodil 23 000 000 nevolníkov. Abraham Lincoln, prezident Spojených štátov, oslobodil 4 000 000 otrokov; preto Rusko vyhovie čomukoľvek, o čo ho požiada, lebo Alexander II. nebude činiteľom zotročenia nijakého človeka.“

Na jeseň 1863, v kritickej fáze vojny, ruské námorníctvo náhle zaplavilo prístavy New Yorku a San Francisca a zakotvilo v nich. Bol to dramatický a mocný signál všetkým ostatným mocnostiam na Zemi, aby sa do občianskej vojny nemiešali - a ani sa nemiešali. Výsledkom bolo, že napriek našim strašným ranám, ktoré sme si spôsobili sami, Spojené štáty prežili ako slobodný a nezávislý národ. Od toho času sa Rusko stalo cieľom úplného zničenia pre tajné medzinárodné mocnosti, ktorým bol zmarený zámer

dostať Spojené štáty pod svoju kontrolu. Rozhodli sa, že kresťanské Rusko musí zomrieť a ovládnuť ho má nový bezbožný systém vlády nazývaný komunizmus, ustanovený samotnými medzinárodnými finančníkmi.

Medzitým sa podporovali finanční spojenci aj vo vnútri Spojených štátov, aby sa krajina dobyla zvnútra. Tak sa po občianskej vojne začali rozvíjať málo známe väzby medzi americkými Rockefellerovcami, Morganovcami a Carnegieovcami a Rothschildovcami a ďalšími sprostredkovateľmi moci v Európe a vo svete. Krátko pred španielsko-americkou vojnou prebehla v americkej zahraničnej politike tichá revolúcia, vďaka týmto tajným medzinárodným spojeniam. Washingtonov sen pre Ameriku sa vymenil za nočnú moru machiavellistickej politiky. Čoskoro vypukla španielsko-americká vojna, vyvolaná úmyselným obetovaním amerických životov pri výbuchu bojovej lode Maine. Skutočnosť, že Španielsko sa naozaj snažilo vojne vyhnúť, na tom nič nezmenila. Za výkrikov „Pamätajte na Maine“ Amerika odišla do vojny.

Keď sa dym rozplynul, napokon vyšlo najavo, že vojna bola zbytočná, ale americký ľud sa nadúval hrdosťou, že sa zrazu stal svetovou mocnosťou. Bývalé španielske državy Kuba, Portoriko, Guam a Filipíny sa teraz nachádzali v amerických rukách. Väčšina Američanov bola s novou prestížou Ameriky príliš spokojná, aby sa trápila nemorálnosťou toho, čo sme urobili. A tým začal americký ľud pred osemdesiatimi rokmi predávať svoju dušu.

V roku 1904 prišlo ďalšie znepokojivé predznamenanie budúcnosti. V rámci tajných dohôd, ktoré mali zabrániť Japoncom narušiť nové americké državy v Tichom oceáne, sme nečinne sledovali, ako Rusko - krajina, ktorá štyri desaťročia predtým zachránila Spojené štáty pred zánikom - utrpelo útok podobný Pearl Harboru. Na ruskú flotilu pokojne kotviacu v Port Arthure bez varovania zaútočili elitné japonské vojnové lode a roztrhali ju na kusy s ťažkými stratami. Reakciou väčšiny Američanov však nebola hrôza, ale vzrušenie z tohto veľkého výkonu. O tridsaťsedem rokov neskôr všetci Američania odsúdili veľmi podobný útok na Pearl Harbor ako deň hanby - ale v roku 1904 sa to dialo niekomu inému, takže to bolo v poriadku.

Krok za krokom sa americký ľud osemdesiat rokov postupne zaslepoval voči pravde tým, že si ju nevážil a nehladal ju. A tak nás znovu a znovu viedli na jatky bez toho, aby sme sa zo skúseností poučili. V roku 1898 to bolo „Pamätajte na Maine“; v roku 1917 „Pamätajte na Lusitaniu a Sussex“; v roku 1941 „Pamätajte na Pearl Harbor“; a teraz, v roku 1977, nás pripravujú na výkrik „Pamätajte na Panamský prieplav“ - lenže tentoraz to bude iné.

V roku 1917 a potom sme sa našim bratom v Rusku odplatili tým, že sme nečinne sedeli, kým kresťanský národ umieral. Počas našej občianskej vojny Rusko zachránilo Spojené štáty pred zničením tým, že zakázalo zásah zvonku; ale pri bolševickej revolúcii v roku 1917 to bol zásah zvonku zo strany amerických finančníkov, ktorý spečatil osud Ruska. A my sme ako ľud nečinne sedeli a súhlasili, keď vláda Spojených štátov začala podopierať satanskú novú vládu, ktorá spôsobila smrť vyše 20 000 000 kresťanov. Počas šesťdesiatich rokov sa nám priamo pred očami vybuďovalo Frankensteinovo monštrum - Sovietsky zväz - a my sme ako ľud neurobili vôbec nič, aby sme ho zastavili. Teraz sa sovietsky Frankenstein obracia proti nám a my ako ľud nemáme výhovorku pre čokoľvek, čo sa môže stať.

Tí, ktorí odmietli použiť svoj čas a prostriedky na spoločné dobro nášho národa, nemusia očakávať, že teraz použijú peniaze na útek do nejakého bezpečného útočiska. Nijaké nie je! Dokonca aj Švajčiarsko, ktoré má mimo Sovietskeho zväzu najlepšie zariadenia civilnej obrany na Zemi, už bolo sabotované sovietskymi jadrovými mínami v jazerách Geneva, Zurich, Zug, Lucerne, Wallenstadt, Zarndek, Bretz, Thun, Neuchatel, Locarno a Lugano. Priatelja, v tejto hodine skúšky bude pre niektorých záchrana, ale

bude individuálna. Tí, ktorí milujú pravdu a nášho Pána Ježiša Krista a ktorí sa snažili, nebudú opustení. Tým, ktorí prežijú, však môžem iba zopakovať, čo som pred dva a pol rokom povedal na záver svojej pásky o škandále so zlatom vo Fort Knox: iba tí z nás, ktorí sa snažili zo všetkých síl, budú mať pokoj v srdci a odpovede pre naše zotročené deti.

Do budúceho mesiaca, ak to bude Božia vôľa, tu bol Dr. Beter.

Ďakujem vám a nech Boh ochraňuje každého jedného z vás.

Späť na obsah

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.